

politične uprave. Stvarna pristojnost organov, ki jim bo podeljena politično-upravna oblast, bodi adekvatna gospodarsko-prosvenemu programu, kakršen je zaostalemu narodu za dosego blagostanja potreben. Zakon o notranji upravi razpenja področje teh organov črez vsa prosvetna in gospodarska poprišča. Tolikanj razsežnim, pa velikim nalogam bodo mogli biti kos zgolj vzorni možje, ki bodo poročniki pomagljivosti, dela in iniciative. Med podrastkom, ki daje državi uslužbence, bodo imeli kapaciteto, ki je za tako delo potrebna, zgolj temeljito naobraženi in strokovno specialno usposobljeni politično-upravni uradniki s pravno fakulteto in s politično-upravnim izpitom, dobro nagrajeni, zato pa nezavisni od vnanjih vplivov in strogo odgovorni za vse poslovanje. Ali bo naša uprava trajno boljša, to zavisi od tega, kako bo reforma, ki je občno upravo »ponotranjila«, nositelje politično-upravne oblasti — ponotrila.

Književna poročila.

Dr. Weber Hellmuth: Grundriss des tschechoslowakischen Strafrechtes, Verlag von Gebrüder Stiepel, Ges. m. b. H. Reichenberg 1929. Str. 114.

To je knjiga silne pregnance izraza, pisana na način slovitega osnovnega orisa Grünhutovega meničnega prava, ki si se ga moral naučiti na izust, ker je bila vsaka beseda važna. Weber je bil nekoliko let profesor kazenskega prava na nemški univerzi v Pragi, pa je pogrešal učbenika za svoje slušatelje. Prikazal je češkoslovaško veljavno kazensko pravo po zakoniku in stranskih zakonih kazenskopravne vsebine in uporabljal poleg češke novejšje književnosti tudi odločbe kasacijskega dvora. Težko pa bodo poslednje začetniku ali tujemu kriminalistu hassenile, ko se ne da tako lahko priti do citiranih virov, (glej n. pr. obilico citatov na str. 40). Pri razlaganju splošnega dela pa se je poslužil prav srečno tudi prikaza določb načrtov za reformiranje češkoslovaškega kaz. zakonika. Njegov osnovni oris je zamišljen za tiste, ki naj se kazenskega prava šele učé, kot pripomoček za pametno sistematično razumevanje celokupnega zakonskega gradiva, ki naj bi se študiralo vedno le souporabljaajoč besedilo zakona. Drugim, torej praktičnim juristom, pa naj bi bil oris vir, da spoznajo značilni in idejno bogati nadaljni razvoj predprevratnega avstrijskega prava v češkoslovaški republiki. V obojem pogledu hoče biti delo kažipot. Vendar se ozira manj na pravo v kar-patskih deželah.

Pregnanca izraza bo mestoma učeče se mlade pravnike osupnila. Če pravi Weber, da »reagira država na motitev pravnega reda s

kaznijo«, je to samo deloma resnica. Kaj naj si predstavlja začetnik pod stavkom v § 15, ki govori o razlogih opravičenja: »Formell rechtswidrig ist ein tatbestandsmässiges Verhalten«? Tudi stavek, ki pravi, da je »mera povračila (Vergeltung) zavisna od kulturnih nazorov, da pa je določena vsakočasno po ideji«, in »da povračilo določa količino zla kazni«, bo začetniku težko razumljiv. Zlasti če primerja na str. 32 se nahajajočo ugotovitev, da »tiči v kazni neka izravnavo (Ausgleich)«, na str. 52 pa, da je »smrtna kazen, čeprav le v majhnem obsegu, pa vendar še danes potrebna«. Ali je smrtna kazen idejnoprosветna izravnavo? Lapsus calami je pač v poglavju zgodovine veljajočega kazenskega zakonika, da je prišla na koncu »srednjega« veka v Avstriji Constitutio criminalis Theresiana, ki je iz l. 1768.

Zelo posrečeno je poglavje o objektivnem dejanskem stanu (str. 14 do 16). Samo bi želeli, da bi bila razložena odgovornost za preterintencionalno posledico, ki jo vsebujejo nekateri moderni osnutki za kazenski zakon, pa tudi naš § 17 novega kazenskega zakonika.

V poglavju o subjektivnem dejanskem stanju se nam zdi trditev, da je v primeru, da nedostaje zavesti (védenja) kavzalitete, samo »želja« podana, netočna. Ne o želji, ampak o nadi more biti tu govora. Dvomljiva se nam zdi trditev, da je podan dolus eventualis, kadar bi »storilec baš tako ravnal, ako bi si bil kot možno predstavljano posledico predstavljal kot gotovo«. To sicer trdi znani kriminalist Frank, vendar mislimo, da bi bil v takem primeru podan že dolus directus.

Pri razlagi indirektnega dolusa (§ 1 in fine) pa ni bistveno vprašanje rešeno, ali naj »nehoteni uspevek«, ki je nastopil, znači tipično posledico v objektivnem ali v subjektivnem smislu. Zelo pregnantno je sicer povedano glede aberratio ictus: »hoteni uspevek ni provzročen, provzročeni pa ni hoten«; vendar bi raje videli, da bi se nikoli ne govorilo o »nehotenem« uspevku, ampak samo o nehoteni »posledici«. Razlaga, da ni nebstvena zmeta o kavzalnem poteku podana, če uspevek nastopi na drugem kot na predstavljenem, toda enakovrednem predmetu, se nam zdi vsaj za začetnike potrebna dopolnitve, da navzlic temu lahko preleži kaznivost (poskus ali delikt druge vrste).

Eliptično izražena je tudi trditev, da je poskus tudi pri dolus eventualis mogoč (str. 20). Če n. pr. nekdo nastavi strupeno jed, da zastrupi mačko, pa si usvoji tudi izvršitev uspevka, da se do smrti zastrupi človek, pri čemer pa so drugi strupeno jed spoznali in odstranili, — ali naj bo kriv samo poskusa hudobne poškodbe živali (ki je pa celo nekazniv, če je žival njegova last), ali poskusa umora ali težke poškodbe človeka, ali celo obeh poskusov? Zelo pogojeno pa je razlaganje o poskusu z nesposobnim sredstvom ali na nesposobnem predmetu.

V nauku o malomarnosti (str. 23) ne bi hotel podpisati stavka, da je vse eno, ali je storilec za uspevek (nevarnost) naprej vedel ali ne. Etične krivde brez védenja posledic vsaj in abstracto si ne moremo predstavljati; edinole nevédenje in concreto je za nas odločilno za ugotovitev malomarnosti. Kdor n. pr. pride iz dvajsetletnega zapora

domov ter nima še pojma o razvoju modernih naprav, pa sede z otrokom v naročju na aparat, čigar električni tok ubije otroka, njega samega pa samo omoti, ta nima niti in abstracto védenja za nevarnost, ta ne more biti kriv smrti otroka, niti ne iz malomarnosti.

V nauku o stanju skrajne sile (Notstand) se nam zdi stavek »Notstand ist beschränkt auf wehrhafte Güter des Täters oder seiner naher Angehörigen« nemogoč. Prvič je v § 16, ki ga avtor citira za besedo »wehrhaft« govor samo o notwehrfähige Güter«, drugič pa se opravičba s skrajno silo pač ne more uporabljati tako, da bi se uničilo n. pr. življenje ljudi za ohranitev imovine (str. 27). Tudi je citacija § 64 na tej strani pomotna.

Ne strinjamo se z razlago nekaznivosti izvestnih telesnih poškodb, ki nastanejo pri zdravniškem posegu v telo radi kozmetičnega lečenja, pri boksanju in podobno. Če pravi avtor, da je pravica razpolaganja po edinca vtesnjena v okviru izvestnih, »po šegah« kolebljivo določenih mejâ, s tem pač ni razloženo bistvo problema, namreč da je poškodovanec in concreto v naprej pristal v eventualno poškodbo po pravilih medicinske vede ali fair-igre, ne pa po (objektivnih) šegah. Pravilno pa je problem rešen na str. 90.

Zmanjšane vračunljivosti avtor ne priznava, sicer pa jo pobija kot vzrok manjše kaznivosti po našem mnenju nepravilno. Če je rečeno na str. 31, da nekaznivost radi nevračunljivosti ne pomenja blažjega postopanja, ker bi to še vedno priznavalo pripadnost storilca k pravnemu občestvu, dočim nevračunljivost izključuje storilca iz pravnega občestva, se je pri tem prezrlo, da je zmanjšana vračunljivost pojmovno še vedno vračunljivost; morda ne prvo ali drugovrstna, pač pa vendarle kot četrto ali petovrstna še vračunljivost. Vendar se nam zdi, da je govoril tu avtor samo de lege lata, ne pa ferenda.

Nasnova tistega, ki je »iam alias facturus« (str. 35) po našem mnenju ni zasnova, ampak intelektualna pomoč. Da bi bilo treba za kaznivost nasnove izvršenega učinkovanja na samo osebo zasnovanca, je pretirana zahteva. Tudi tisti bo kazniv radi poskušene nasnove, ki piše nasnovancu, naj umori neko osebo, pa zgreši naslov, ker je adresat zaradi drugih deliktov zaprt in pride pismo v roke preiskovalnemu sodniku. Kaznivost agenta provokaterja naj bo po avtorju samo tedaj izključena, ako označeni izzivatelj ugotovi samo že obstoječo pripravljenost k storitvi zločina, ne da bi jo tudi provociral; kaj pa ostane potem od pojma »Lockspitzel«? Dvomimo, da se dá iz §§ 5 in 9 ta nazor utemeljiti pri tisti osebi, ki hoče vnaprej preprečiti učinek nasnovančevega delovanja.

V § 51 navaja avtor pod naslovom »Sichernde Massnahmen« institute poboljševalnic, prisilnih delavnic, objave sodbâ in ustavitve periodičnih misli. Nikakor se ne strinjamo z naslovom! Izraz »čcuvalne odredbe« naj bi ostal izključno za nekazni. Navedeni instituti pa so sicer stranske, toda vendarle kazni.

Toliko bodi navedeno iz splošnega dela kazenskega zakonika v Weberjevem orisu. Iz njegovega posebnega dela bi označili le nekatera vprašanja, pri katerih po našem mnenju vsaj začetnik brez uporabe drugih književnih virov ne bo dobil jasne slike, pa naj besedilo zakonika še tako dolgo študira: kaznivost sokrivde pri samomoru po § 335 (str. 89); nekaznivost dijaških menzur (str. 91), tepež, ki se obravnava v § 71 pod V. v poglavju o telesni poškodbi, ne pa pod poglavjem VIII, ki naj bi govorilo specialno o tepežu, pa se ozira le na §§ 143, 157 (str. 91); nekaznivost dolozne povzročitve nevarnosti s »provokacijo« (str. 92).

Definicija razbojstva (str. 104) je brezbarvna; vsekako treba, da se označi v njej, da gre za to, da se zlomi ali stre volja nasprotne osebe, že zato, da se opredeli diferencialno od izsiljevanja, ker gre za uklonitev volje. —

Če smo se pomudili nekoliko dlje pri prikazovanju navedene knjige in če smo se v podrobnostih samo pri negativnih točkah ustavljali, s tem nismo hoteli niti najmanj zmanjševati visoke kvalitete Weberjevega dela. Pač pa smo hoteli Slovencem pokazati nekaj znanih nam problemov, ki so bili in so v Čecoslovaški republiki kakor tudi v naši vsakdanji praksi sporni, pa naj ne bodo več v prihodnje. Žal, da nismo mogli prikazati, ker bi nas to vedlo veliko predaleč, zanimivih novot sedanjega kazenskega prava v Čecoslovaški republiki, ki so v Weberjevi knjigi vseskozi zelo lepo obdelane.

Dr. Metod Dolenc.

Bousquet G. = H.: *Cours d' économie pure*. Paris. 1928. X. + 165 str.

Avtor te knjige je »lauréat de l' Ecole des Sciences politiques et de la Fondation de Monfort pour l' étude des civilisations étrangères«, bivši »Secrétaire au Contrôle des Finances autrichiennes«, sedaj »chargé de cours à la Faculté de Droit d'Alger«. Kot teoretik ekonomske vede pripada avtor k zastopnikom matematične struje in podaja v svojem spisu matematično teorijo o ceni, denarju ter dohodkih. Vsi ti gospodarski pojavi se v duhu matematične teorije razlagajo kot medsebojno zvezani elementi sistema tržnega in splošnega gospodarskega ravnovesja (l' équilibre général économique). Oblika, v kateri prednaša pisec matematično teorijo gospodarskega procesa, je zelo dostopna; kjerkoli je le mogoče, se avtor izogiba uporabe matematičnih formul in razlaga bistvo svojih teoretičnih zaključkov z navadnimi besedami; pomaga si pri tem s številnimi grafičnimi predočitvami. Vsled tega Bousquetovo knjigo lahko bere tudi, komur bi bilo predolgočasno, poglobljati se v komplicirane formule sodobne matematične ekonomske teorije. Kdor bi želel z minimalno izgubo časa in z minimalnim trudom seznaniti se s temeljno vsebino nauka o ekonomskem ravnovesju in s tem, kako se s pomočjo tega nauka razlagajo glavni pojavi menjalnega narodnega gospodarstva, temu je prav dobrodošla Bousquetova knjiga. V vsakem oddelku primerja avtor matematično teorijo z drugimi najbolj znanimi

teorijami in podaja kratko kritiko o teh teorijah. Ta kritika olajšuje pravilno pojmovanje in oceno matematične teorije. Vendar pa je treba napraviti glede Bousquetovih izvajanj nekaj pripomb. Bousquet podaja matematično teorijo v Walras-Jewonsovi obliki, ki je bila potem, posebno pa po izidu poznejših Paretovih spisov, v marsikaterih važnih točkah kritično pregledana in izpremenjena. Tako smatra Bousquet, kakor je to bilo splošno razširjeno med vsemi prejšnjimi zastopniki matematične teorije, korist dobrin za izmerljivo količino (8), ne pa le za primerljivo, kakor je to sedaj že skoraj od vseh priznано. Gospodarske dobrine smatra Bousquet radi enostavnosti za neomejeno deljive (13), dasi one niso dejansko take, in priznava vsled tega t. zv. drugi Gossenov zakon (sprejeti tudi od R. Liefmanna), glasom katerega se maksimum ugodja doseže tedaj, kadar je specifična mejna korist vseh konsumiranih dobrin enaka (16). Avtor ni upošteval tehtnih ugovorov, ki so bili v zadnjih letih stavljeni proti temu zakonu. Teorija o vrednosti denarja ne gre preko tradicionalne formule $QV = Epq$ (produkt množine denarja in hitrosti njegovega kroženja je enak vsoti produktov cene vsakega blaga na množino tega blaga). Izpopolnitev te formule z enačbo $R = QV$ (t. j. da je v stanju ravnovesja vsota dohodkov vseh gospodarstev enaka produktu množine denarja in hitrosti njegovega kroženja) tudi ne rešuje še marsikaterih najtežjih vprašanj teorije o vrednosti denarja. Velik dvom vzbuja tudi avtorjeva trditev, da obstoje v stanju ravnovesja le diferencialni podjetniški dobički, ni pa nobenega absolutnega podjetniškega dobička. V teoriji o donosu od kapitala združuje Bousquet produktivitetno teorijo z abstinenčno teorijo, ne upošteva pa znanega Böhm-Bawerkovega argumenta proti produktivitetni teoriji. V teoriji o renti podaja Bousquet interesantno splošno teorijo o diferencialni renti, kot o razliki v donosih različnih glavic. Zemljiška renta tvori potem le en primer take rente, in sicer razliko v donosih od zemljiških kapitalov, ki se ne dajo reproducirati in transformirati v drugo obliko. Sporna je samo Bousquetova trditev, da je možno govoriti o taki diferencialni renti le z ozirom na prehod od enega stanja ravnovesja k drugemu. Taka trditev pomeni negacijo rente v stanju ravnovesja in izvira iz tega, da avtor ne razločuje rente kot donosa od fizične enote zemljišča in obresti od vrednosti zemljišča; prva lahko ostane različna tudi v stanju ravnovesja, drugi pa se izenačujejo potom kapitalizacije rente na podlagi povprečne obrestne mere. Slednjič je še omeniti, da vidi avtor v posameznih dohodkih rezultat »razdelitve socialnega produkta« (répartition du produit social, 148), t. j. stoji na stališču, katero je že zapustila moderna teorija (R. Liefmann in dr.). Omenjene sporne točke vendar ne zmanjšujejo pozitivnih lastnosti Bousquetove knjige. Cela vrsta teoretičnih vprašanj je razložena v njej z veliko jasnostjo, preciznostjo in Francozom lastno eleganco. Vsega tega seveda ni mogoče navesti v kratki oceni. Da se o tem prepriča, je treba poseči po knjigi sami. V zadnjem poglavju podaja avtor par lepih pripomb o razmerju med abstraktno teorijo ekonomskega ravnovesja in dejanskimi gospo-

darskimi pojavi. Avtor poudarja tu velik pomen teorije za objektivno in strogo znanstveno spoznanje dejanskih pojavov. Pomen, ki ga ne smemo podcenjevati radi tega, ker je abstraktna teorija še neskončno daleč od popolne razjasnitve celokupnega konkretnega gospodarskega življenja v vsej njegovi zapletenosti in raznoličnosti. Vendar pa, vkljub vsej svoji abstraktnosti, razodeva teorija temeljne poteze sodobnega gospodarskega mehanizma in glavne njegove tendence. »Kadar preahajamo,« pravi avtor, »od razmotrivanja teoretičnega sistema k razmotrivanju konkretnega sistema, je treba zamenjati izraz 'točka ravnesja' (point d'équilibre) z besedami 'stremenje k ravnesju' (tendance vers l'équilibre), da se teorija pravilno primenuje na dejstva« (160). Morebiti je celo ta ocena teorije preveč optimistična, ker gospodarsko in socialno življenje ne kaže včasih niti stremjenja k ravnesju, temveč to, kar bi se dalo imenovati »tendance vers le déséquilibre«. Toda avtor bi imel prav, če bi na to odgovoril: ako hočemo razumeti kršitev gospodarskega ravnesja, moramo biti na jasnem glede bistva tega ravnesja in glede moči, ki delujejo v gospodarstvu na tem, da se to ravnesje vzdrži. Vprav to pa nam pojasnjuje Bousquetova knjiga. Aleksander Bilimović.

Dr. Lanović M.: Privatno pravo tripartita za nastavne potrebe pravičnog fakulteta. Tipografija. Zagreb. 1929. Str. 429. Cena 160 Din.

»Opus tripartitum juris consuetudinarii inclyti regni Hungariae« je, kakor znano, privatna l. 1514. nastala zbirka ogrsko-hrvatskih pravnih običajev protonotarja kr. kurije Stefana Vrbca (Werböczy). Dasi je vsakemu izvodu tega tripartita (tudi prof. knjižnica ljubljanske juridične fakultete ima dva stara izvoda) pridodana »adprobatio« tedanjega ogrsko-hrvatskega kralja Vladislava (Posthuma), je vendar splošno mnenje (tudi avtorjevo), da Vrbčeva zbirka ni veljala nikdar kot formalni zakon, ker kraljevemu podpisu ni priložen pečat, in zbirka ni bila nikdar promulgirana. Veljajo le v zbirki (na verodostojen način) posvedočeni pravni običaji kot taki. Ti običaji so še danes veljajoče pravo, ne le na Ogrskem, ampak tudi v naši Vojvodini (izvzemši nekdanjo vojno granico) in v Medjimurju, v kolikor niso derogirani po mlajših zakonih. Na Hrvatskem in v Slavoniji so veljali do uvedbe staroavstr. o. d. zakona dne 26. novembra 1852; danes spadajo tam že med predmete pravne zgodovine in se med njimi tudi predavajo na zagrebški pravni fakulteti. Predavatelj, g. Lanović, je v gori oznanjeni, pravkar izišli knjigi zbral poglavitno vsebino tripartita in jo podal svojim slušateljem na domačem jeziku, čim je izvirnik pisan v latinščini. Knjiga ni preobširna, a tudi ne preveč zgoščenega besedila, tako da bo vrlo dobro ustrezala kot učbenik. Vsebuje pa mnogo več, nego pove naslov, ker se ne omejuje na privatno pravo tripartita, ampak obravnava tudi polno javnega (staležkega, pravnega, celo kazenskega). Kar se tiče sistematske razvrstitve snovi, sledi avtor Vrbčevi trodelitvi (personae, res, actiones, odtod ime »tripartitum«), a Vrbec se je držal enake Gajeve trodelitve. Tudi sicer mrgoli v tripartitu rimskega in kanonskega prava, tako ni

brez podlage domneva, da je služila tripartitu za vzor starejša pravna zbirka »summa legum«, katere avtor je zajemal iz del bolonjskih glossatorjev (v prvi polovici 14. stol.). G. Lanović je vso to snov skrbno izločil in tem pozornejše opisal institute, ki so plod domačih večstoletnih običajev. Cela vrsta jih je, ki so že odumrli ali odumirajo v današnji dobi vsesplošne kodifikacije prava (ženska četvrtina, djevojačko pravo, udovičko pravo, praefectio, donacionalni ustav, nasljedna prava in dr.), katere bo pa mlajša generacija po g. Lanovićevi zaslugi mogla spoznati iz njegove knjige. Čestitamo avtorju še zlasti, da je v tako kratkem času, odkar je zasedel zagrebško katedro, izdal dragoceno delo.

Curinaldi A.: Priručnik parbenog postupka kot crkvenih ženidbenih sudova. Hrvatska knjižara. Split. Str. 224. Cena 100 Din.

Naznanjena knjiga ima namen, da poljudno raztolmači sodno postopanje v bračnih stvareh pred cerkvenimi sodišči, kakor je urejeno to po cerkvenem zakoniku iz l. 1917. V lahko umljivi obliki razpravlja pisec najprvo o pristojnosti teh sodišč, podaja zatem sliko njih organizacije ter preide nato na oris postopanja samega. Cerkveno postopanje se razlikuje v mnogočem od našega civilnega sodnega postopanja, ono je v prvi vrsti pismeno postopanje, sodniška ocena je vkljub izreku, da je svobodna, vendarle vezana v mnogočem na dokazna pravila. Vse to ima svoj izvor v naravi sodišč kot cerkvenih. Zato tudi pisec, kolikor se sploh spušča v teoretično razmotrivanje posameznih procesualnih odredb, ki jih moderno procesno pravo deloma pojmuje drugače in jim tu pa tam tudi odkazuje drugačno funkcijo v postopanju, te utemeljuje zgolj s cerkvenega stališča. Omenjeni, uvodoma naznačeni svrhi to stališče piševo ni v kvar: podal je lahko umljiv in točen pregled celotnega postopanja od vložitve tožbe do pravnomočnega sodnega izreka. Želeti bi bilo le, da bi razpravljaj pisec tudi o koliziji sodstev katoliških cerkvenih sodišč in sodstev drugih, bodisi cerkvenih bodisi državnih sodišč v naši državi. To vprašanje je pisec popolnoma prešel.

Takšna knjiga nam je bila, ko velja v mnogih pokrajinah cerkveno bračno pravo, zelo potrebna. Zato ni dvomiti, da je dobrodošla in da bo nudila dober pripomoček onim, ki bodo iskali pravne zaščite pri katoliških cerkvenih sodiščih.

Dr. R. Sajovic.

Maklecov Aleksander: Trest smrti v odborné literatuře a v novém trestním zákonodárství království SHS. Posebni odtisk iz »Sbornika věd právních a státních« (Praha). 1929.

Kratko in pregledno poročilo prinaša popoln prikaz o tem, kako se je obravnavalo v naši pravni literaturi vprašanje smrtne kazni in kako je ta kazen zagrožena po najnovejši jugoslovenski zakonodaji. Pri tem izraža upanje, da bo sčasoma smrtna kazen omejena le v meje, postavljene ji z novim kazenskim zakonikom.

Dr. Nikitović M. Časlav: **Vojni krivični zakonik**. Beograd. 1930. Str. 96.

Drobni zvezek prinaša tekst novega vojnega kazenskega zakonika od 11. februarja 1930. Opremljen je tekst z obilico opomb, nanašajočih se na razlago zakonskih določb, kakor tudi takih, ki kažejo na pozvana mesta v zakoniku samem.

Dr. Hönigsberg Lav.: **Zakonik o sudskom krivičnom postopku**. II. dio. Tipografija. Zagreb. 1930. Str. 372. Cena 120 Din.

V tem zvezku je zbral dr. Hönigsberg vse uredbe, ki so izšle doslej h kazenskemu postopniku in zakonu o izvrševanju kazni na prostosti. Uredbo o poslovnem redu za kazenska sodišča je opremil tudi z obširnimi opombami in s prilogami vseh obrazcev, ki so vpeljani na novo za kazenska sodišča. To in pa okolnost, da je v knjigi zbrana celotna snov, daje knjigi vrednost.

Dr. Dolenc M.: **Pregled za zdravnike najvažnejših določb novega kazenskega zakonika**. Posebni odtis iz »Zdravniškega vestnika« 1929. Str. 12.

Dr. Bilimović Aleksander: **Grenzkosten und Preis**. (Kritische Bemerkungen zur objektiven Werttheorie von Franz Oppenheimer.) Posebni odtis iz »Zeitschrift für Nationalökonomie, Band 1, Heft 3. Wien. 1929.

Dr. Stepančič H.: **Razmišljanje o kleveti in 2. odst. § 104 srb. kaz. zak. z ozirom na tozadevno vrhovno judikaturu in na nove določbe kriv. zakonika**. Samozaložba. 1929. Celje. Str. 17.

Razne vesti.

V Ljubljani, meseca marca 1930.

Kronika društva »Pravnika«. Na redni glavni skupščini, dne 29. januarja t. l., izvoljeni odbor se je konstituiral kakor prejšnje leto. V mesecu februarju in marcu so predavali: dr. E. Pajnič: »Sreska kot kazenska sodišča po novem zakoniku o kazenskem postopanju« (19. februarja); A. Maklecov: »Kazniva dejanja zoper javno moralo po novem kazenskem zakoniku« (27. februarja); dr. I. Jančič: »Mladinsko sodstvo po novih kazenskih zakonih« (12. marca); dr. A. Juhart: »Odmera kazni pri steku kazenskih zakonov in kaznivih dejanj po novih kazenskih zakonih« (13. marca); dr. Fr. Göstl: »Patološki lažnik in slepar« (26. marca). — Društvu so pristopiti novi člani: sodniki Levičnik Valentin, dr. Lenard Adolf v Celju, dr. Matijevič Ivo v Sarajevu, Žgorubič Milan v Šibeniku, Eržen Valentin v Krškem, Aschmann Cvetko v Ptuju, dr. Ivanović Niko in Cebalo Ivan v Vrgoracu, državni tožilec Piasevoli Aleksander v Šibeniku, pravni pripravniki dr. Finžgar Alojz v Celju, Perovšek Martin v Ljub-